

TIMO PARVELA & PASI PITKÄNEN

VARJOJ

AURORIA

2

TAMMI

VARJOT

TIMO PARVELA
VARJO
AURORIA

KUVITUS:
PASI PITKÄNEN

TAMMI

VARJOT:

Helähdys
Auroria
Krampus

Teksti © Timo Parvela 2022
Kuvitus © Pasi Pitkänen 2022
Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2022
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-3852-4

1.

- Humph, sanoo Humph.
- Sanopa muuta, sanoo Sara.
- Humph ei sano.

SANTAPARK

Kyltin neonkirjaimet hohtavat pimeässä. Peteä värisyttää. Öinen joulumaa on kuin noidan jäädyttämä valtakunta. Himmeästi valaistut piparkakkutalot ja hämärät matkamuiستomyymäläkujat ovat suoraan kauhu-elokuvien kuvastosta.

- Mitä nyt? Sara kysyy kärsimättömänä.
  - Se tyttö puhui luolassa olevasta portista, Pete muistelee.
  - Se tyttö? Etkö sinä tiedä edes hänen nimeään? Sara hämmästyä.
  - En kysynyt, Pete sanoo jurosti.
  - Et kysynyt sen tytön nimeä, jonka epämääräisen ohjeen perässä matkustimme tänne jääkarhun ahteriin tuon Humphin vetämässä pulkassa, Sara täsmentää.
  - Isabella, hänen nimensä on Isabella, pienempi maahinen korjaa pomppien hermostuneesti paikallaan. – Ja minä olen Boris.
  - Selvä pyy, Sara huokaa.
  - Ei pyy, vaan Boris. Selvä Boris.
  - Boris. Eihän tässä sitten mitään hätää, kun paikalla on Pete, Boris ja Isabella, Sara tuhahtaa.
  - Boris, sanoo Boris kärsivällisesti.
  - Humph, Isabella sanoo paheksuvasti.
  - Sen täytyy olla tuo tuolla, Pete osoittaa vaatimaton kalliokumpareta, jonka kyljessä on metallinen pari-ovi. Ovien edessä on lipunmyyntikoju.
- Massiiviset teräsovet ovat tiukasti lukossa. Tietysti ovat, sillä on yö ja puisto on kiinni ja kaikki kunnolliset ihmiset ovat nukkumassa. Vain varjot ja maahiset liikkuvat tähän aikaan.

- Onko se tämä? Sara kysyy Borikselta.
- Mikä onko? kysyy Boris.
- Portti sinne toiseen maahan. Sinun maahasi. Onko se täällä?
- Me emme tiedä, onko se vai eikö se ole, Boris puis-telee päätään.
- Humph, sanoo Humph surumielisesti.
- Mutta täytyyhän teidän tietää, Sara inttää. – Tehän olette tulleet sieltä.
- Auroriasta, Boris huokaa.
- Mistä? Pete puuttuu keskusteluun.
- Maan nimi on Auroria. Aiemmin, kauan sitten oli monta porttia. Maahiset kulkivat, tontut kulkivat, kaikki menivät ja tulivat, mutta sitten... Sota. Portit suljettiin. Portit suljettiin, mutta yksi jäi. Me olemme etsineet sitä. Minä ja Isabella. Olemme kovasti etsineet, sillä kotiin haluamme palata, mutta aina väärästä paikasta, Boris puhuu hermostuneesti ja vilkuilee ympärilleen.
- Eli tekään ette tiedä? Sara summaa.
- Emme tiedä, Boris myöntää.
- Humph, sanoo Humph, jota pitäisi kutsua Isabel-laksi.

2.

Pete tutkii ovia. Ne näyttävät vankoilta. Hän katsoo suurta maahista, joka oli kyllin vahva kiskomaan ahkion hirmuvauhdilla tänne Pohjolaan saakka. Silti hän epäilee, että edes Humphin voimat eivät riitä murtamaan ovea. Se, joka oven on asentanut, on halunnut pitää tunkeilijat loitolla.

– Se tyttö... Pete aloittaa.

– Etkö sinä todellakaan tiedä hänen nimeään? Sara kysyy taas. Ehkä vain ärsyttääkseen. Tämä on uusi puoli ystävässä. Toisaalta heissä molemmissa on nyt niin paljon uusia puolia, että vanhat alkavat jo unohtua. Pete pudistaa päätään vastaukseksi ja painaa kätensä oven kylmää metallia vasten. Hän ei kysynyt tytön nimeä. Ehkä olisi pitänyt kysyä, sillä tyttö oli enää vain oma varjonsa eikä hänellä ollut suojanaan kulkusta, kuten heillä oli.

Kulkunen. Miksi hän ei heti sitä ajatellut?

Pete kaivaa metallisen pallon esiin takkinsa alta ja vetää nauhan päänsä yli. Sitten hän ojentaa tiu'un Saralle.

– Mitä sinä aiot? tyttö kysyy.

Pete ei vastaa. Hän keskittyy. Ympäristön ääriiviivat väreilevät, ja maailma muuttuu omaksi negatiivikseen. Valot vaihtuvat varjoihin ja varjot valoihin. Outo, pieni mielihyvän väristys säväyttää pojan mieltä. Vähän niin kuin jokin tuttu ja rauhoittava ääni kutsuisi hänen nimeään varjoista. Peten täytyy keskittyä, että hän muistaa tehtävänsä.

Hän asettaa kätensä kahden oven yhtymäkohtaan vähän lukon yläpuolelle. Äsken niin kylmä metalli tuntuu nyt lämpimältä. Mitä oven toisella puolella on? Pete unohtaa kätensä ja ajattelee kahvaa, joka on lukitun oven sisäpuolella. Hänen sormiaan kihelmöi. Ihan samalla tavalla kuin silloin, kun hän on nukkunut kätensä päällä ja herää siihen, että se on ensin puutunut ja sitten sitä pistele. Hänen sormensa liukuvat sisään ovien väliin jäävästä hyvin ohuesta raosta. Sisäpuolella oleva kahva on liukas ja raskas. Hänen paperinohuissa sormissaan ei ole voimaa painaa sitä alas.

Joku kutsuu Peteä. Nyt hän on siitä varma. Hän ei tunnista ääntä, mutta se houkuttelee. Hän unohtaa, mitä oli tekemässä. Tärkeämpää on noudattaa kutsua. Hän...

Saran käsi tarttuu hänen omaansa. Ohuet sormet kietoutuvat hänen sormiensa lomaan kuin mustekalan lonkerot. He tarttuvat yhdessä oven kahvaan ja painavat sitä. Se on edelleen raskas, mutta tuntuu kuitenkin antavan periksi. Naksahdaa. Ovi on auki.

Kipu herättää pojan. Se on oikeastaan polte, joka tulee hänen kaulallaan lepäävästä kulkusesta. Hän ei tiedä, miten se on palannut hänen kaulalleen. Ei ennen kuin näkee Saran ilmeen.

– Mihin sinä äsken katosit? tyttö kysyy. Hän näyttää huolestuneelta. Kauhistuneelta.

3.

– Ajatteletko sinä yhä Jereä? Sitä mitä hänelle tapahtui, Sara kuiskaa, kun he hiipivät sisään luolastoon.

– En ainakaan nyt, Pete sihahtaa.

Totta kai hän ajattelee Jereä, tuota koulupihan pahan-tuulista jättiläistä, joka myi sielunsa lenkkareista. Pete ei tarkalleen ottaen tiedä, miten Jerelle kävi, kun var-jot hyökkäsivät, mutta ei varmaankaan hyvin. Olisiko hän itse valmis samaan? Tuskin. Toisaalta hän itse vaih-toi edellisen elämänsä Saran parantumiseen, joten eh-kä sittenkin. Kukaan ei tiedä, millaisiin tekoihin on itse valmis tiukan paikan tullen. Pete pohtii, pitäisikö hänen kirjata ajatus puhelimensa elämänviisauksastoon, mut-ta jättää sen kuitenkin tekemättä.

Joulupukin luolamaailma on hämärästi valaistu. Vara-uloskäyntien vihreät lyhdyt loistavat kuin valtakunnan raja-pyykit. Myyntikojujen ikkunat ovat pimeitä, ja huvipuisto-laitteet näyttävät hämärässä vaanivilta jättiläishyönteisiltä.

– Jos se portti on täällä, se tuskin on kaiken tämän roinan keskellä, Sara arvelee.

Pete nyökkää tuimana. Oven avaaminen vaivaa häntä yhä. Tähän saakka kulkusen riisuminen on tuonut pelkkää kurjaa kylmyyttä, mutta nyt hän aisti jotain uudenlaista. Varjomaailman, joka kutsui häntä luokseen, ja pahinta on, että häntä kaduttaa vieläkin, ettei hän vassannut kutsuun.

– Paljon on joulua luolassa. Enemmän joulua on täällä kuin koko Auroriassa yhteensä, Boris höpöttää hermostuneesti ja pälyilee ympärilleen. Humph sen sijaan tassuttelee rauhallisesti muiden perässä.

– Eikö se Auroria olekaan joulupukin maa? Pete kysyy hämmästyneenä.

– Onon, mutta häntä joulupukiksi ei siellä kutsuta. Kaikkein vanhin on hän, Boris selittää.

– Miksi te muuten tulitte tälle puolelle? Miksi te jäitte jumiin meidän maailmaamme? Sara haluaa tietää.

– Meillä tehtävä oli, Boris kuiskaa. – Tärkeä tehtävä, hän jatkaa eikä sitten jatka.

Aivan joulupukin luolaston perällä, tonttukarusellin takana, on vielä yksi varauloskäynti, mutta toisin kuin muut, sen yläpuolella oleva valo on pimeänä. Lisäksi ovi on raollaan ja sieltä virtaa viileää ilmaa.

– Humph, iso maahinen sanoo miltei kaihoisasti.

– Se on tuolla. Minäkin tunnen sen, Boris kuiskaa ja nuuskuttaa samalla ilmaa kuin vihikoira.

– Tuolla? Tuon oven takana on toinen maailma, se Auroria, niinkö? Sara kysyy. Hänen äänestään kuultaa epäusko, ja kieltämättä onkin vaikea hahmottaa, että tavallinen, valkoiseksi maalattu ovi johtaisi kokonaan toiseen todellisuuteen. Pikemminkin se vie ulos autiolle parkkipaikalle.

– Miksi se on raollaan? Pete pysähtyy empimään.

Boris tarttuu häntä hihasta ja yrittää raahata perässään.

– Tulee nyt. On kiire. Mentävä on, ennen kuin tämäkin portti sulkeutuu. Ovi on raollaan. Vielä on.

Pete ravistaa kätensä irti.

– Sara, odota, hän kuiskaa tytölle, joka on menossa ovea kohti. – Tässä on jotain mätää. Kaikki käy nyt liian helposti. Puuttuu vain kyltti, jossa sanotaan, että tervetuloa Auroriaan.

Juuri silloin he kuulevat hiljaisen äänen, joka voisi olla tuulenvireen aiheuttamaa kahinaa ruohikossa, paitisi että luolassa ei tuule eikä siellä ole ruohoakaan. Ääni toistuu, ja he erottavat sen nyt selvemmin. Kuiskauksia, jotka tulevat heidän takaansa.

Pete käännähtää ympäri ja näkee varjojen erkanevan myyntikojujen luota. Niitä tulvii myös sisään heidän avaamastaan ovesta kuin pato olisi murtunut. Paluutie on tukossa.

– Varjot! Ne ovat seuranneet meitä, Pete kuiskaa.

– Me otimme kulkuset pois kaulasta ja kutsuimme ne tänne, Sara sanoo kauhistuneena. Ei ole enää mitään syytä kuiskailla.

On vain yksi suunta, jonne he saattavat paeta. Kuiskaukset yltyvät nopeasti pauhuksi, joka muistuttaa meren rauhatonta kohinaa. Sanattomasta sopimuksesta he ryntäävät varauloskäynnin ovelle, tempaisevat sen auki ja syöksyvät pimeään.

4.

Heidän ympärillään ei ole mitään. Se ei ole pelkkää pimeää. Se on ei mitään. Sara kaivaa puhelimensa ja sytyttää valon. Hän näkee Peten säikähtäneen ilmeen, Boriksen mietteliään naaman ja Humphin pullean mahan, mutta kun valokeila kääntyy ryhmän ohi, se vain imeytyy jonnekin.

– Haloo! Sara yrittää huutaa, mutta äänelle käy samoin kuin valollekin. Se hukkuu äärettömyyteen ja kuulostaa hänen omissa korvissaankin mitättömältä piipitykseltä.

– Boris, mitä nyt? Pete kysyy.

– Ei hätää. Minä etsin sen. Se löytyy kyllä.

– Mikä löytyy? Sara kysyy.

– Tässä se on. Tulkaa tänne. Istukaa alas, Boris selittää.

He kuulevat jostain äänen. Vaimean tumpsahduksen, joka pikemminkin tuntuu kuin kuuluu. Joku on tulossa. Ovi, jonka he telkesivät perässään, ei pidättele takaaajajia kauaa.

Sara suuntaa valokeilan alas. Boris on kyykistynyt puisen pulkan viereen. Se muistuttaa vähän intiaanien puusta kovertamaa kanoottia.

– Ahkio. Kyytiin nyt. Hopoti hop. Kaikki kyytiin, Boris hoputtaa.

Koska muutakaan vaihtoehtoa ei ole, he sulloutuvat omituiseen lootaan. Tai Pete, Sara ja Boris ahtautuvat, minkä jälkeen tilaa ei enää ole, ja jäljellä on vielä Isabella. He kaikki muistavat Jeren kohtalon. Ja niin tekee ilmeisesti myös Humph, joka selvästikin aikoo tunkea itsensä kyytiin, vaikka... tilaa ei ole.

– Humph, se sanoo murheellisella äänellä.

– Humph, odota! huutavat Sara ja Pete, mutta liian myöhään. He litistyvät ja puristuvat ja kutistuvat, ja jollain ihmeen konstilla Humph onnistuu kiilaamaan itsensä muiden sekaan.

– Mfitä nyth? Peten tukahtunut ääni kuuluu jostain villanuttujen, irtojalkojen ja -käsien seasta.

– Nyt lauletaan, Boris ilmoittaa.

– Häh? Saran epäuskoinen ääni sanoo Humphin mahan ja Peten kainalon alta.

– Kaikki laulaa Tipe-tipe tip tap. Kaikki osaa.

– Minä en...

Samassa heidän takaansa leviää paineaalto. Jokin on räjähtänyt tyhjyydessä. Ovi.

JÄNNITYS TIHENEÄ, KUN PORTTI AURORIAAN AVAUTUU!

Pete ja Sara näkevät Auroriassa joulun karun todellisuuden. Ennen niin sopuisat kansat, tontut, maahiset, peikot ja hiiidet, ovat ilmiriidoissa keskenään. Keneen ystävykset voivat luottaa maassa, jossa kaikki epäilevät toisiaan? Entä millaisia salaisuuksia joulupukin vanhasta muistikirjasta paljastuu?

Huippukaksikko Timo Parvelan ja Pasi Pitkäsen trillerimäisen sarjan toinen osa vie lukijansa yhä syvemmälle joulun maahan, jota hallitsee itseään varjoilla ruokkiva pimeys. Varjot-trilogia on saanut maailmalla poikkeuksellisen vastaanoton, ja sen oikeudet on myyty jo useisiin maihin.

Timo Parvela on yksi palkituimmista ja käännettyimmistä kirjailijoistamme kautta aikojen. Parvelan teoksia on käännetty yli kolmellekymmenelle kielelle, ja niitä on myyty Suomessa ja ulkomailla yhteensä jo yli kuusi miljoonaa kappaletta.

Pasi Pitkänen on lahjakas ja monipuolinen kuvittaja, joka on saavuttanut myös kansainvälistä menestystä. Yhteistyö Parvelan kanssa alkoi Pate-kirjasarjasta ja jatkui Kepler62-avaruusseikkailussa ja nyt Varjot-sarjassa.

L84.2

www.tammi.fi

ISBN 978-952-04-3852-4

9 789520 438524

